

KENDINE

**ZARAR
VERMİE**

**KEITH MOORE
TARAFINDAN**

Kendine zarar verme

KEITH MOORE TARAFINDAN

KENDİNE ZARAR VERME

© 2019 Keith Moore ·
Faith Life Publishing

ISBN: 978-1-940403-02-1

[BK805F](#)

Moore Yaşam Bakanlıkları
6009 İş Bulvarı
Sarasota, Florida 34240
941-388-6961
www.moorelife.org

Aksi belirtilmedikçe, bu kitaptaki tüm Kutsal Kitap alıntıları Ortak İngilizce İncil'dendir.

Kendine zarar verme

Bu kitap için çok heyecanlıyım. Bu kelime sayesinde birçok hayatın uzadığına, bağışlanacağına ve değişeceğine ve insanların zafer kazanmak için ihtiyaç duydukları gücü ve zaferi elde edeceklerine inanıyorum. 1 Korintliler bölüm 15, ayet 54 şöyle der: "Ve çürüyen beden çürüyemeyecek bir şeyle giydirildiğinde ve ölmekte olan beden ölemeyecek bir şeyle giydirildiğinde, o zaman Kutsal Yazılar'daki şu ifade gerçekleşecektir: Ölüm bir zafer tarafından yutulmuştur.

Bunu yüksek sesle söyleyin: **Ölüm zaferle yutulur.**

Pavlus, 1 Korintliler 15'in başlarında, ölümün ayak altına alınması gereken son düşman olduğunu söylemişti. (25 ve 26. ayetler) ***Ölüm bir dost değildir; o bir düşmandır.*** Biz ölmek için yaratılmadık. Ölüm dünyaya günah yüzünden gelmiştir. "Günahın ödediği ücret ölümdür." (Romalılar 6:23) Ölüm, Adem'den başlayarak tüm insanlara geçti, çünkü herkes günah işledi. Ama şükürler olsun! İsa günahın yanıtıdır ve günaha karşı muzafferdir. 1 Korintliler'in bu bölümünde, Pavlus İsa'nın ölümden diriltilmesinden bahsediyor ve bize *ölümden diriltileceğimizi söylüyor*. Bu nedenle, ölümün bizim üzerimizde nihai zaferi yoktur. ***Ölüm son değildir.***

55. ayet şöyle der: "Senin acın nerede, Ölüm? Zaferin nerede, Ölüm? Tanrı'nın Ruhu, 1. ayetten beri Pavlus aracılığıyla bu konuda konuşmaktadır ve 55. ayetle Pavlus'un heyecanlandığını duyabilirsin. Ölümle alay ediyor. Ölümle alay ettiğinde içinde güçlü bir şeylerin çalıştığını biliyorsun! Diyorsun ki, "Ölüm, ısırığın nerede? Seni hissetmiyorum, ölüm. Zaferin nerede? Hiç zaferin yok! Hiçbir şey kazanmadın!"

Ah, dostum, bir mezarın başında durup bunu söyleyebildiğimiz zaman ya da ölümün gözlerinin içine bakıp bunu söyleyebildiğimiz zaman, zaferimiz olur. 56-57. ayetler şöyle der: "Ölümün acısı günahdır ve günahın gücü Yasa'dır. Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bize bu zaferi veren Rab'ba şükürler olsun!"

Bunu yüksek sesle söyleyin: **Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bize zaferi veren Rab'ba şükürler olsun.**

Bu ayet birçok şeye karşı zaferden bahsederken kullanılmıştır ve uygulanabilir olduğuna inanıyorum. Ama özellikle konuşursak, 15. bölümde, ölüme karşı zaferden bahsediyor.

Şimdi İbraniler 2:14'teki şu gerçeğe bak. "Bu nedenle, çocuklar et ve kanla paylaştıkları için, o da aynı şeyleri aynı şekilde paylaştı. Bunu, ölüm üzerindeki gücü elinde tutan şeytani, şeytani ölmek için yaptı." İsa bunu yaptı mı? İsa insan oldu, böylece bizim yerimize ölebilir ve ölüm gücüne sahip olan şeytani yok edebilirdi. Sonuç ne oldu? 15. ayet şöyle der: "O, tüm yaşamları boyunca köle olarak tutulanları ölüm korkusuyla serbest bıraktı." O bizi kurtardı.

Ölüm korkusu seni tüm hayatın boyunca esarete maruz bırakır. Artık ölmekten korkmaya kadar yaşamaya hazır değilsin. Ölüm korkusundan kurtulamazsanız, sizi sakat bırakacak, sizi rahatsız edecek ve size işkence edecektir. Sorun şu ki, bu her yerde oluyor, ama insanlar bunu tanımıyorlar çünkü etraflarındaki herkesin de başına geliyor.

Kendine zarar verme

Bu yüzden birçok insan hastanelerin veya mezarlıkların etrafında olmak ya da cenazelere gitmek istemiyor. Hastalıklar hakkında konuşmak istemiyorlar. Ürperirler ve şöyle derler: "Vay canına! Başka bir şey hakkında konuşalım." Neden? Ölmekten korkuyorlar. Yunanca ve Latince isimleriyle sayısız fobi vardır: yükseklik korkusu, uçuş korkusu, izolasyon korkusu ve her tür hayvandan korkma. Tavşan korkusu var. Listeyi hiç gördün mü? Bu sadece saçma. Bunların hepsi bu tek korkudan geliyor: ölüm korkusu. İnsanlar sadece uçmaktan korkmuyorlar, aynı zamanda çarpışmaktan ve ölmekten korkuyorlar. Sadece yükseklikten korkmuyorlar, düşmekten ve ölmekten korkuyorlar.

Artık ölmekten korkmadığında, seni içten içe değiştirir. Uykularında ölebilecekleri için uyumaya korkan insanlar var. Seyahat etmekten ve yola çıkmaktan korkuyorlar. Kendi evlerinde hapsedilmiş insanlar var ya da diyetleri son derece kısıtlandı, çünkü çok korkuyorlar.

Sana önemli bir şey söyleyeyim: Şu anda soluduğun havada seni öldürecek kadar çok çöp var. Ne kadar organik ya da doğal gittiğin umurumda değil, bunda da sizi öldürecek kadar şey var. Sadece bağışıklık sistemin ve Tanrı'nın gücü bunun olmasını engelliyor – ve onlar birbirine bağlı. Ama eğer Rab Kıyameti daha fazla ertelerse, sen de öleceksin, tanıdığın herkes, köpeğin, kedin ve akvaryum balığının da ölecek. Ama eğer Rab'bi tanırıyorsanız ve gerçeği biliyorsanız, bu seni rahatsız etmemeli veya korkutmamalıdır.

Tanrı'nın bir çocuğu olarak, Pavlus gibi konuşabilmen gerekiyor. "Ölüm, senin sokağın nerede?" (1 Korintliler 15:55) Zaferin nerede, ölüm? Zaferin yok. İsa öldü ve ölümü, gömülmesi ve dirilişi aracılığıyla sizin için ödeme yaptı. Şimdi Vahiy'de şöyle der: "Ölümün ve Kabirin anahtarlarına sahibim." (1:18) Eğer anahtarlar sizdeyse, kontrol sizdedir. Ve bunu Kendisi için almadı. Kendisi için buna ihtiyacı yoktu. Bizim için aldı.

Bunu yüksek sesle söyleyin: **Ölüme karşı zaferimiz var.**

Bize şu anda gezegende yaşayan en az yedi milyar kadar insan olduğu söyleniyor. Çok fazla insan olduğu için, sürekli gelişler (doğmakta olan insanlar) ve ayrılanlar (ölen insanlar) vardır. Bu, Kutsal Yazılara dayalı doğru bir terminolojidir: Kutsal Kitap ayrılmaktan, buradan ayrılmaktan ve Rab'bin yanına gitmekten söz eder.

Ayrıca neredeyse her saniye gezegende bir yerde iki kişinin öldüğü söylenir; yani iki kişi az önce öldü... ve iki tane daha... iki tane daha... iki tane daha. Gün bitmeden önce, gezegende bir yerlerde yaklaşık 155.000 kişi ölmüş olacak. Ve yine de, insanlar birinin öldüğünü duyduklarında, "Ah, bu çok korkunç. Bu çok korkunç."

Hayır, bu tüm dünyanın yoludur. Bu kadar şok edici ve travmatik olmamalı ve hazır olmalıyız çünkü geliyor. Eğer Tanrı'ya inanıyorsanız ve uzun bir ömrünüz varsa, birçok cenazeye gideceksin. Uzun, çok uzun bir süre yaşarsan, etrafındaki birçok insanın öldüğünü ve gittiğini göreceksin. Eğer bu her seferinde seni etkisiz hale getiriyorsa, o zaman esarete tabi olduğunı görebiliyor musun? Seni bağlı tutuyor. Ama öyle olmak zorunda değil. Gerçeği öğrenince ne oluyor? "O zaman gerçeği bileceksin ve gerçek seni özgür kılacak." (Yuhanna 8:32)

Biraz ayıltıcı bir şey hakkında konuşmak istiyorum, ama bu gerekli. Gerçeği bildiğin zaman, seni özgür kılar. İçinde zafer var. Ölen ve geri dönen birçok insan oldu. İnsanların aynı şeyi tarif ettiğini duymamız benim için ilginçtir - ister Afrika'da 13 yaşında ister Montana'da 80 yaşında olsun, tamamen farklı çocukluklara ve geçmişlere sahip. Öldüklerinde, bildikleri bir sonraki şey, vücutlarının üstünde, ona tepeden bakıyorlar. Bazıları başlangıçta, bunun kendi bedenleri olduğunun farkında bile olmadıklarını söylediler. Bir kişinin "Vay canına, bu kadar yaşlı görüldüğümün farkında değildim" dediğini duydum. Ve Pavlus deneyimi hakkında şöyle dedi: "Bu, bedensel olarak mı, yoksa beden dışında mı oldu, bilmiyorum" (2 Korintliler 12:2-4)

Bu yüzden, farkına varmadan önce bir süre bedeninden çıkmış olabilirsin, *ben sadece öldüm*. Ve yine de, sen ölmedin. Bu bedeninin sonu bile değil. Kutsal Kitap, Rab'in geri geleceğini, trompetin patlayacağını ve bedeninin yükseltileceğini söyler. O onu senin için mükemmelleştirecek ve sana geri verecektir. **Ama ölüm son değildir**. Tanrısız insanlar ölüm hakkında konuştuklarında, "Biliyorsun, bu sadece siyahlık ve hiçlik; sen gittin ve işte bu, son, nokta." Bu son değil. Kutsal Kitap, iman etmeyenlerin ayrılıp azap çeken bir yere indiklerini bildirir. Ancak Hıristiyanlar Kutsal Kitap'ın burada olmaktan çok daha iyi olduğunu söylediği Rab'in yanına giderler. İnanan için bu kayıp değil, kazançtır.

Ameliyat olduğunu ve öldüğünü söyleyen bir bayan hatırlıyorum. Farkında değildi, ama ölmüştü ve vücudunun üstündeydi ve ameliyathaneye bakıyordu. Daha sonra, cerrahlara ne yaptıklarını ve ne söylediklerini anlattı - ve şok içindeydiler.

"İmkansız" dediler, çünkü bir noktada, ameliyatla ilgili olmayan bazı şeylerden bahsediyorlardı ve onlara söylediklerini anlattı. Şok oldular. Sonra onlara ekipmanın bir parçasıyla ilgili yaşadıkları bir sorunu anlattı ve sonra bunu bilmesinin bir yolu olmadığını anladılar.

Vücudunun dışındaydı ve gördüklerini anlattı. Dedi ki, "Renkleri tarif edemezsin. Rengi hiç bu kadar canlı görmemiştin ve orada olduğu gibi hiç duymamıştın." Sanki tüm plastik ve çöpler sizden alınmış gibidir ve gerçekten görebilir ve gerçekten duyabilirsin. Hiç bu kadar harika hissetmemiştin. Hiç bu kadar şaşırtıcı olmamıştı. Birbiri ardına insanlar ışığı gördüklerini söylüyorlar – saf sevgi olan o parlak, parlak, şaşırtıcı ışık – ve onlar sadece biliyorlardı, oraya *gitmeliyim ...*

Bunu dinledikten sonra şunu fark etmem biraz zaman aldı, *Tabii ki: Tanrı Işıktır*. Öyledir. Eğer bu kadar harikaysa – ki öyle olduğuna ikna oldum – o zaman neden şimdi cennete gitmiyorsunuz? Sadece bu gözyaşı yerini terk et? İntihardan bahsediyorum. Neden sadece kendi hayatını alıp ondan çıkmıyorsun?

Bu, insanlarla çok fazla oldu. Çoğu insan ya birini tanır ya da intihardan etkilenen birini tanır. Onları ağır bir şekilde etkiledi ve yaşamlarında sayısız boşluk ve boşluğa, acıya ve kayıplara neden oldu. Bunun hakkında konuşmak istiyorum. Eğer Tanrı'nın çocuğunun "buradan" olması çok daha iyiye, o zaman neden erken ayrılmıyorsunuz? Neden sadece bırakmıyorsun? Neden sadece gitmiyorsun? "Değil" olmasının birkaç nedeni var ve bunlar çok iyi olanlar. **Sana intihar etmemen için 3 büyük neden vermek istiyorum.**

Kendine zarar verme

NEDEN 1

Şeytan, durumununun umutsuzluğu hakkında sana yalan söylüyor.

15-24 yaş arası gençler için üçüncü en büyük ölüm nedeninin intihar olduğunu okumaktan rahatsız oldum. Öyle olmak zorunda değil. Üzücü bir durum. Bir insan neden intihar eder ve intihar ettiğinde ne olur?

Tekrar tekrar, umutsuzluk, depresyon, umutsuzluk ve acı ile bağlantılıdır. İnsanlar inanmaya başladılar, "Asla daha iyi olmayacak. Umut yok ve kalmam için hiçbir neden yok." Ya da insanlar inanmaya başladılar, "Canım yanıyor ve sadece durmasını istiyorum." Bunu bir kaçış yolu olarak görüyorlar. Ama öldüğünde ya da kendini öldürdüğünde ne olur? Bu son mu? Bu tamamen karanlık mı? Hayır. Eğer kendini öldürürsen, bedeninden çıkacaksın ve az önce yaptığın şeye daha yakından bakacaksın.

Bir bayanın bunu tarif ettiğini duydum ve bunu duymak nadirdir, ama umutsuzluğa kapıldı ve kendini astı ve öldü. Vücudundan çıktığını fark eder etmez pişman olduğunu söyledi. Bunu yaptığının çok pişman oldu. Bildiğiniz gibi, etten ve etrafındaki tüm çöplerden çıktıktan sonra durum farklıdır. Açıkça görüyorsunuz. Tanrı'ya şükürler olsun ki arkadaşlarından biri gelip onu buldu, onu kaldırdı, hayat kurtarıcı teknikler kullandı ve yeniden canlandı. Bu yüzden hikayesini anlatıyor, belli ki onu geri aldılar.

Çok müteşekkirdi. Sesinde duyabiliyor ve gözlerinde görebiliyordunuz. Çok sayıda insanın intihar *etmemesine* yardımcı oldu. Ama bu neden oluyor? Neden bu kadar çok kez oldu? İnsanlar acı çeker ve şeytan bir yalancıdır. O kaba ve zalim.

13 yaşında olduğumu ve ilk kalp kırıklığını yaşamamın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Bu korkunç. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım: aşık olursunuz ya da en azından aşık olmak hakkında bildiklerin, o zaman birileri sevgini veya duygularını geri vermez ya da başka bir yerde daha iyi bulduklarına karar verirler, bu yüzden seni geçen haftaki çöp gibi bırakırlar. Acıtıyor. Bu daha önce hiç deneyimlemediğin bir incinmedir ve bu kırılma noktasında, şeytan gelir ve şöyle der, "Bu dayanılmaz bir acı. Hiç kimse senin canını yaktığın gibi incinmedi." Bu bir yalan. Neredeyse herkesin canı bu kadar yandı.

Kutsal Kitap şöyle der: "Herkesin karşılaştığı denemelerden başka denemelerle karşılaşmadınız." (1 Korintliler 10:13) Dayanabilmeniz için denemeye birlikte çıkış yolunu da sağlayacaktır. Ama şeytan çok sinsidir ve eğer onu dinlersen seni ikna etmeye çalışır: "Bu acı dayanılmaz bir acıdır. Uğraştığın şey umutsuz. Kimse bilmiyor, kimse ilişki kuramıyor ve hayata devam etmenin bir ödülü yok." Bazen bu zayıflık ve çaresizlik anlarında, kişi geri alamayacağı bir şey yapar.

Biz ilerledikçe, Kutsal Kitap'ta şunu görmeyi istiyorum: Eğer insanlar Tanrı'ya biraz zaman verilerse, mucizeler görebilirler. Benim gibi bir süre yaşadıysanız ve 10, 11, 12, 13 yaşlarını geçtiysen ve bazı şeylerden geçtiysen, şimdi farklı bir bakış açısına sahipsin. Artık biliyoruz ki, bu kadar acı vermesine rağmen, dünyanın sonu değil. Sadece Tanrı'ya biraz zaman ver ve dediğim gibi, "Git bir dondurma al ve kestir." Eğer Tanrı'ya sadece biraz zaman verirsen, mucizeler görebilirsin.

Bunu yüksek sesle söyleyin: **İşler çok hızlı bir şekilde değişebilir.**

İnanıyorum ki hayatlar bağışlanacak, uzayacak ve bu sözler insanların kalplerini bulacak. Şeytanın hileleri ortaya çıkacak ve insanlar neler olup bittiğini görecektir ve intihara boyun eğmeyeceklerdir.

Elçilerin İşleri 16:26'da Pavlus ve Silas dövülmüş ve hapsedilmişti. Fiziksel olarak harika hissetmeseler de, Kutsal Kitap karanlıkta, kokulu, zindanda dua ettiklerini ve Tanrı'ya övgüler söylediklerini söyler. Eğer işler kötüyse, depresyona girip negatif olmak zorunda mısınız? En kötü senaryoların ortasında güçlü olabilir ve Tanrı'yı övebilirsin, değil mi? Bunu yapıyorlardı.

Tanrı'yı överken, şöyle diyor: "Bir anda o kadar şiddetli bir deprem oldu ki, hapishanenin temellerini sarstı. Kapılar uçarak açıldı ve herkesin zincirleri çözüldü." Şimdi bu çok özel bir deprem türü. 27. ayet şöyle der: "Gardiyan uyandığında ve hapishanenin açık kapılarını gördüğünde, mahkumların kaçtığını düşündü, bu yüzden kılıcını çekti ve kendini öldürmek üzereydi." Haklı mıydı? Hayır. Acaba başka kaç kişi varsayımlarda bulundu ve bu doğru bile değilken kendini öldürdü.

Eyüp'ün bir noktada intihar ettiğini biliyor muydunuz, eğer buna böyle demek istersen? Eyüp'ün üçüncü bölümünde, "Neden? Bu neden oldu? Bu neden olmadı? Neden?" Sürekli şöyle diyordu: "Neden? Neden?"

Buna karşı dikkatli olmalısın. Bunu düşünmeye ve dile getirmeye başladığında, bu şeytanı dinlediğini ve yanlış, karanlık bir yolda ilerlediğinin göstergesidir. Sahip olmadıkların, gerçekleşmeyenler, yapamadıkların ve onların yapmadıkları hakkında konuşmaya devam edersen, bu olumsuzdur ve içinde ölüm vardır. Öyle bir noktaya gelirsün ki, sahip olduğun her şey için, Tanrı'nın senin için yaptığı ve yapmakta olduğu her şey için şükretmez olursun. Ölüm, karanlık ve sorunlardan başka bir şey göremediğin bir yere gelirsün ve işte o zaman düşman sana "Tek çıkış yolu bu" der. Bu çok kötü ve asla daha iyi olmayacak. Asla umut olmayacak. Asla eskisi kadar iyi olamazsın." Ne dedik? *Tanrı'ya biraz zaman ver.* Sana yardım etmesi için O'na biraz zaman ver. Onu Tanrı'dan alma.

Hapishanenin gardiyanı kendini öldürmeye hazırды. Bu, bir tabanca alıp kafanıza koymakla eşdeğeri. Ama tabancaları yoktu, kılıçları vardı. Yani bu kılıcı göğsüne ya da vücuduna dayadı ve kendini bağırarak üzere. Kendini öldürmek üzereydi ve boğazını ya da bıçakla başka bir şeyi kesti ve 28. ayette şöyle diyor: "Pavlus yüksek sesle ağladı, "Kendine zarar verme..."

Kutsal Kitap'ta intiharı düşünenler için bir mesaj var mı? Çaresiz ve umutsuz olduğunu ve hiçbir şey yapılamayacağını ve tek çıkış yolunun bu olduğunu düşünenler için bir mesaj var mı? Rab şöyle der: "Kendine zarar verme." Kendine zarar verme. Tanrı, "Kendine zarar verme" dedi mi? Bunu Pavlus aracılığıyla söyledi. Bunu Kutsal Ruh aracılığıyla söyledi ve tüm insanlık için Kutsal Kitap'a kaydettirdi. Kendine zarar verme. Sizce bu, kendini kesmek, kendi kendini istismar etmek ve vücudunuzun bazı kısımlarını tahrip ettiğini bildiğin şeyleri yapmak gibi şeyleri de içerir mi?

Bunu yüksek sesle söyle: **Kendine zarar verme.**

Kendine zarar verme

Dedi ki, "Kendine zarar verme! Hepimiz buradayız!" Tam kılıcını bedeninin içine sokmak üzereyken "Hepimiz buradayız" diye duydu ve şöyle düşündü: "*Ne?* Neredeyse çok geçti.

Şeytan bir yalancıdır. İnsanlara "Kimse seni umursamıyor" diyecek. Bu bir yalandır. "Kimseye iyi gelmiyorsun; sadece herkesin sorunlarına neden oluyorsun. Sensiz herkes daha iyi olurdu." Yalan. "Sen sadece büyük bir hatasın. Hayatın boyunca hiçbir şeyi doğru yapmadın." Yalan.

Bu ifadeyi analiz edelim: "Hayatın boyunca hiçbir şeyi doğru yapmadın." Belki de çayı bir kez doğru tatlandırıdın. Belki de çöpü tam olarak doğru çıkardın. "Hiçbir şeyi doğru yapmamanın" bir yolu yoktur. Kaşlarını mükemmel kesmişsin. Hayatında doğru yaptığın *bir şey* olmalı.

Bunu neden söylüyorum? Çünkü şeytan çok yalancıdır ve sen bu olumsuzluğa kapıldığında, *ben asla düşünmekten başka bir şey yapmadım*, bu bir yalandır. Bunun bir yalan olduğunu biliyorsun, öyleyse neden bir yalanı tekrarlıyorsun? "Kimse beni umursamıyor." Bunun doğru olmadığını biliyorsunuz. Yaptığın her şeyden memnun olmayabilirler, ancak bu seni sevmedikleri anlamına gelmez.

İşte gerçek. Sen Tanrı'nın suretinde ve benzerliğinde yapılmış eşsiz bir başyapıtsın. Bir dahaki sefere şeytan "Hiçbir şeye değmezsin" dediğinde, ona sor, "O zaman İsa beni almak için nasıl bu kadar çok bedel ödedi?" Tanrı aptal değildir. Yirmi beş sentlik bir kalem için bir milyar dolar ödemiyor. Bunu yapmazdı. Evrendeki herhangi bir şey için ödenen en büyük bedeli sen ve benim için ödedi. Şeytanın yalanlarına inanmıyor musun? Oturup ya da yatağa uzanıp kendine acıyarak ağlama. "Kimsenin umurunda değil. Hiçbir şey doğru değil ve benim bir geleceğim Benim için hiçbir şey olmayacak." Nereden biliyorsun? Sadece çok kısa bir süredir hayattasın.

Peki herhangi bir şey hakkında ne kadar bilgin var? Tanrıya biraz inan ve sana bir şeyler göstermesi için O'na biraz zaman ver. Sana yardım etmesi, seni dışarı çıkarması ve neler yapabileceğini göstermesi için O'na biraz zaman ver.

Hapishane gardiyanının durumuna bak. Adamın kılıcı göğsüne ya da boğazına dayamış, her neyse, ve onu dilimlemek üzere, "*Umut yok*" diye düşünüyor. *Zaten sabah beni idam edecekler, bu yüzden buralarda kalmam için hiçbir neden yok. Herkes gitti. Zaten ölüyüm. Ben ölü bir adamım.* Şeytan böyle konuşmuyor mu? "Sen zaten ölü bir adamsın, herkes için ölüsün." Hayır. Bu olumsuz konuşmayı duyduğunda, bu şeytandır. Buna inanma, onu dinleme ve ona boyun eğme.

Pavlus ne yaptı? Dedi ki, "Kendine zarar verme; hepimiz buradayız." Muhafız "Öyle mi?" diye cevap verdi ve kılıcı yere fırlattı. "Burada mısın?" Orada zifiri karanlıktı. 29-30. ayetler şöyle der: "Gardiyan birkaç ışık istedi, içeri daldı ve Pavlus ile Silas'ın önünde titreyerek düştü. Onları dışarı çıkardı ve sordu, "Saygıdeğer efendiler, kurtarılmak için ne yapmalıyım?" Ya o kılıcı göğsüne saplarken iki saniye daha hızlı davransaydı?

31. ayet şöyle devam eder: "Rab İsa'ya iman et, sen de ev halkın da kurtulursunuz" dediler. Ya kılıcı saplasaydı? Peki ya ailesi? "Ona ve evindeki diğer herkese Rab'bın sözünü söylediler. Tam o sırada, gecenin bir yarısında, gardiyan onları karşıladı ve yaralarını yıkadı. O ve evindeki

herkes hemen vaftiz edildi. Onları evine getirdi ve onlara bir yemek verdi. Çok sevinmişti çünkü o ve evindeki herkes Tanrı'ya inanmaya başlamıştı." (Elçilerin İşleri 16:31-34)

Birkaç saat önce, mecazi anlamda tabancayı başına dayamış ve tetiği çekmişti. Sadece birkaç saat sonra, tüm ailesi kurtulmuş, Tanrı'yı seven ve özgür olan Tanrı adamıyla birlikte oturmuş gülüyordu. O çaresizlik anında canına kıysaydı, mahkumların hepsinin gittiği, hiçbir umut kalmadığı ve nasıl olsa idam edileceği yalanlarına inansaydı neler kaçırmış olurdu bir baksana.

Neler olup bittiğini görebiliyor musunuz? Şeytan çok kurnaz ve çok aldatıcıdır. Tam bir yalancı. Umutsuz görüldüğü ve acının dayanılmaz olduğu bu durumlarda ne yapmalıyız? **Tanrı'ya biraz zaman ver.**

Mezmun 91:14 Tanrı'nın Sözü çevirisinde şöyle der: "Beni sevdiğin için seni kurtaracağım." Rab "Seni kurtaracağım" dediğinde Rab'be güvenebileceğine inanıyor musunuz? Dedi ki, "Seni koruyacağım çünkü adımı biliyorsun. Beni aradığında, sana cevap vereceğim. Başın belaya girdiğinde seninle olacağım. Seni kurtaracak ve onurlandıracağım. Seni uzun bir yaşamla tatmin edeceğim. Seni nasıl kurtaracağımı sana göstereceğim." (ayetler 14-16) Bizi terk etmeyecek ve bizi terk etmeyecek. Eğer O'na biraz zaman tanırsan, bunu yapacağına inanıyor musun? "Seninle olacağım. Seni kurtaracağım. Sana yardım edeceğim. Seni koruyacağım. Seni nasıl kurtarabileceğimi göstereyim. Bana bir fırsat ver. Bana biraz zaman ver. Sana göstereyim." Allah'a şükürler olsun.

Neden şimdi pes edip intihar etmiyorsun? Çünkü hiçbir şey görüldüğü ve hissedildiği gibi değil. Asla şeytanın gösterdiği kadar kötü değil. Sana yalan söylüyor, seni yok etmek için seni kandırmaya çalışıyor. Ama bu son değil. Umutsuz değil.

İşte bilmen gereken bir şey daha. Elçilerin İşleri 20:22-23 ayetlerinde Pavlus Ruh aracılığıyla şöyle der: "Şimdi Ruh'un zorlamasıyla Yeruşalim'e gidiyorum. Orada bana ne olacağını bilmiyorum. Bildiğim tek şey, Kutsal Ruh'un beni hapisanelerin ve sıkıntıların beklediği şehirden şehre bana tanıklık ettiği." "

Pavlus'un hayatında bazı zorluklar var mıydı? Gerçekten denendiği ve test edildiği, kötü diyebileceğin zamanlar geçirdi mi? Evet, Pavlus'un hayattan nefret ettiği anlar oldu, ama bunu atlattı ve biz de bunu nasıl başardığını göreceğiz. Bu vesileyle, "Hapishanelerin ve sıkıntıların beni beklediğini biliyorum" dedi. Tanrı'nın Ruhu ona göstermişti. *Ama Paul "Özgür hayatım geride kaldı, en güzel günlerim geride kaldı ve beni bekleyen tek şey dayak ve hapishane. Ölmek ve Mesih'le birlikte olmak burada olmaktan çok daha iyi." dedi mi?* Hayır. Pavlus ne dedi? **"Ama bunların hiçbiri beni motive etmiyor."** Bu ifadeyi kullanmaya başlamalısın. En kötüsünü ve en stresli olduğunu hissettiğinde, ne dersin? "Bunların hiçbiri beni harekete geçirmiyor."

Şeytan seni umutsuzluğa, karamsarlığa, çaresizliğe ve umutsuzluğa sürüklemeye ve tam bir kurban olduğunu düşünmeni sağlamaya çalışıyor. Ama yanılıyor. Sen galipsin. Muzaffersin. Sen bir fatihten daha fazlasısın. Ölümün kendisine karşı zafer kazandın. Pavlus 24. ayette şöyle der: "Ama hiçbir şey, hatta hayatım bile, bundan daha önemli değildir." Bu hayattaki bu birkaç güne umutsuzca tutunmuyorum; bu son değil. **"Böylece rotamı sevinçle bitirebilirim,"** çaresizliğin

Kendine zarar verme

son çırpınışı değil. "Sevinçle bitir" çünkü Rab'bin sevinci senin gücüdür, "ve Tanrı'nın lütfunun müjdesine tanıklık etmek üzere Rab İsa'dan aldığım hizmeti."

NEDEN 2

Hepimizin Tanrı tarafından tayin edilen ve takip etmemiz ve tamamlamamız gereken bir rotası vardır. Rotanın yarısında durmamamız gerekiyor. Rotamızı bulup bitirmemiz gerekiyor.

Bunu yüksek sesle söyle: **Bir dersim var.**

Ne yazık ki, birçok Hıristiyan her yerde dolaştı ve ne yapmaları gerektiğini bulmaya çalışmak *dışında* mümkün olan her şeyi yaptı. Ancak hayattaysan, rotanı bulmak için çok geç değil. Yapman gereken bir şey var. Dahil olman gereken şeyler var. Diğer insanlarla bağlantı kurman ve onlara yardım etmen gerekiyor. Ve rotanı bitirene kadar pes etmememelisin.

Şimdi vazgeçmek isteyeceksin, ama Kutsal Kitap hayatını sabır ve sebatla yaşamaktan bahsetmiyor mu? Bu önemlidir. Yapılması gereken çok iş var ve herkesin işini yapması gerekiyor. Erken ayrılırsan ve işini yapmazsan, daha sonra ne olacağını tahmin et. Bunu yapmak zorundasın. İntihar edersen ve daha sonra öbür dünyada seninle yüzleşirsek ve "Hey, erken çıkıp işini yapmamak da neyin nesiydi?" dersek şaşırma. Hem seninkini hem de bizimkini yapmak zorundaydık." Seni affedeceğimizden ve bunu atlatacağımızdan eminim, ancak bu konuda bizden haber alabilirsin.

Şimdi bazı insanlar, "Peki, intihar eden insanlar kaybolmuyor mu?" diyor. Neden bu kadar otomatik düşündüğünü bilmiyorum. Eğer intihar etmeden önce kurtulduysan, intihar ettikten sonra neden kurtulmuyasın? İntihar ettiğinde kaybolmuş olsaydın, sonrasında da kaybolmuş olurdun.

İnsanların bu konuda bir sürü fikri var: "Teknik olarak evet, ama bunu yaparsan ve zaten ölmüş olursan, affedilebilir misin?" Bu sadece insanlığın akıl yürütmesi ve düşüncesidir. Bunu yapmadan önce kurtulduysan, yaptıktan sonra da kurtulursun. Kendini öldürmek neden bir başkasını öldürmekten bu kadar farklı olsun ki? Bu affedilmez bir günah değil. Affedilemez bir günah değil. Bu bir günahdır ve yanlıştır, ancak bir kişi intihar etti diye onun otomatik olarak cehenneme gideceğini ya da kaybolacağını varsaymaya gerek yoktur. Böyle bir şeyi varsaymak için bir neden göremiyorum. Daha önce kurtulduysan, sonra da kurtulursun.

Asılarak intihara teşebbüs eden bu kadının anlattığı gibi, *kaybolduğunu* söylemiyordu. Hemen pişman olduğunu söyledi. Farkına vardı ve üzgündü. Çoğu insanın elde edemediği bir fırsata sahip olduğu için çok mutluydu, geri dönüp doğru olanı yapmak için.

Pavlus, 2 Korintliler 1:8'de şöyle dedi: "Kardeşlerim, Asya İli'nde çektiğimiz sıkıntılardan habersiz kalmanızı istemiyoruz. Dayanabileceğimizden çok ağır bir yük altındaydık. Öyle ki, yaşamaktan bile umudumuzu kesmiştik." Pavlus bazı anlar yaşıyordu, değil mi? "Hayattan umutsuzluğa kapıldık" dedi. Bu ne demek? Yaşamaya devam etmek istemiyordu. Devam etmek istemiyordu. Bahsettiğimiz Paul budur.

Kim olduğun, ne kadar bildiğini düşündüğün ya da Tanrı hakkında ne kadar şey bildiğini düşündüğün umurumda değil, sınırının ötesinde baskı altında kalabilirsin. Öyle bir noktaya kadar baskı altında kalabilirsin ki, bununla başa çıkamazmış gibi görürsün ve aslında *çıkamazsın*. Pek çok insanın "*Ben güçlüyüm.*" diye düşündüğünü biliyorum. Her şeyi halledebilirim. Ancak gerçek şu ki, herkes aşırıya kaçabilir ve yaşamı küçümseyecek noktaya kadar itilebilir. Kim olursa olsun. Eğer öyle olmadığını düşünüyorsanız, o zaman hiç o kadar ileri gitmemişsiniz demektir.

Ama Pavlus'un öğrendiği şeyi öğrenmeliyiz çünkü o pes etmedi. 9. ayet şöyle der: "Sanki ölüm cezasına çarptırılmışız gibi geldi bize. Bu, kendimiz yerine ölüleri dirilten Tanrı'ya güvenebilmemiz içindi." Bu ölüme karşı zaferdir, öyle değil mi? Şeytan gelecek ve şöyle diyecek, "Bununla başa çıkamazsın. Bu senin için çok fazla. Bunun üstesinden gelemezsin. Bununla başa çıkamazsın." Çoğu zaman başını kaldırıp şöyle demen gerekir: "Biliyor musun, haklısın. Yapamam. Yeterli değilim ama yalnız değilim. Yanımda Biri var ve O "dünyada olandan daha büyük"tür. (1 Yuhanna 4:4)

Pavlus'un kendisini baskı altında tutan ve canını sıkan bir konuda kendisine yardım etmesi için Rab'a baskı yaptığı bir zaman vardı ve Rab ona ne söyledi? "Lütfum sana yeter" Vahyi aldığında şöyle dedi: "Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır. Artık hiçbir şeyimin kalmadığı bir yere geldiğimde, işte o zaman Yüce Tanrı'ya güvenirim; işte o zaman içimde beni aşan bir şey ortaya çıkar." (2 Korintliler 12:9-10)

İnsanlar intihar etmeye hazırlandıklarında, "Yapamam. Bununla başa çıkamıyorum. Bunu yapamam. Devam edemem." Kutsal Yazılar "**Beni güçlendiren Mesih aracılığıyla her şeyi yapabilirim**" dediğinde hiçbir Hristiyan böyle konuşmamalıdır. (Filipililer 4:13) "Yapamam" deme. Belki kendi içinde yapamazsın, ama O'nun aracılığıyla, sizi güçlendiren Mesih İsa, yapabilirsin.

Pavlus, 2 Korintliler 1:9-10'da şöyle demeye devam etti: "Ölüme mahkûm olduğumuzu içimizde hissettik. Ama bu, kendimize değil, ölüleri dirilten Tanrı'ya güvenmemiz için oldu." Bu kulağa 91. Mezmur gibi geliyor, değil mi? Pavlus'u kurtardı mı? O onunla birlikte miydi? Onu korudu mu? Onu kurtardı, ona yardım etti ve onurlandırdı mı? "Tanrı bizi korkunç bir ölümden kurtardı ve kurtaracak. Bizi tekrar kurtaracağına dair umudumuzu ona bağladık." Bunu sevmiyor musun? O bizi kurtardı. O bizi teslim eder. Ve gelecekte olacak her şeyden, O *bizi* kurtaracaktır. Bunu başaracağız. İstifa etmeyeceğiz, pes etmeyeceğiz ve "Bu umutsuz. Biz çaresiz kurbanlarız." Hayır, değiliz. Zayıf olduğumda, işte o zaman güçlü olacağım. Tanrı içimde yükselecek. O'nun Ruhunu beni hızlandıracak. Bana yardım edecek.

Eğer umutsuzluğa kapılır ve tetiği çeker ya da hap şişesini yutarsan, o zaman durumu Tanrı'nın elinden alır ve O'na durumunu düzeltmesi için hiçbir fırsat ya da zaman tanımamış olursun. Neler kaçırdığın ya da ileride başkalarına yardım etmek için neler yapabileceğin hakkında hiçbir fikrin yok. Dostum, senin zaferin başkalarının zaferidir. Üstesinden geldiğinde, etrafındaki hayatları etkiler. Bunu biliyor muydun? Ancak pes edip bırakırsan, bu etrafındaki hayatları da etkileyecektir. Pes edip önümüzdeki on yıl içinde üç kişinin daha intihar etmesine ilham vermek istemezsin. Sana bakıyorlar ve şöyle düşünüyorlar: *Onlar başaramadıysa ben de başaramam, o yüzden ben de ölebilirim.*

Kendine zarar verme

Bu tür bir ilham kaynağı olmak istemezsin. Ne olursa olsun, vazgeçmeyecek erkek veya kadının ilham kaynağı olmak istersin. Tanrı'ya tutundun ve O da durumu tersine çevirip sana nasıl kurtarabileceğini gösterdi. Sonra yıllarca, insanlar sana bunu sorduğunda, ayağa kalkıp şöyle diyebilirsin, "Tanrı'nın size yardım etmesi asla çok kötü olmaz. O size her şeyden yardım edecektir. Öyle hissettiğimi biliyorum ama O beni dışarı çıkardı. Pes etmediğim için çok mutluyum, çünkü şimdi bundan zevk alıyorum ve bunun bir parçası oldum ve son on yılda bunu başardık ... Şimdi sadece hiçbir şey olmadan ölmüyorum. Biraz meyvem var. Bir sonraki hayatımda bazı ödülleri var."

Ben pes etmiyorum, ya sen? Yarışımı koşacağım ve rotamı bitireceğim. Pavlus'un 2 Timoteos 4'te, tüm bu sıkıntıların ortaya çıkmasından yıllar sonra söylediği şey budur. Pavlus gemi kazasına uğramış, dövülmüş, taşlanmış ve ihanete uğramıştı. Bazı şeyler gördü, değil mi? Ama 2 Timoteos 4:5'te, altındaki genç papaz Timoteos'a şöyle diyor: "Ama sen her durumda ayık ol. Sıkıntıya göğüs ger, müjdeciler olarak işini yap, görevini tamamla." Sonra 6. ayette şöyle der: "Artık kurban edilmeye hazırım ve ayrılış zamanım yaklaştı." Şu anda uçağa biniyorlar ve benim uçağım da kalkmak üzere. Devam ediyor, "İyi bir mücadele **verdim, rotamı bitirdim**, inancımı korudum." Allah'a şükürler olsun. "Sonunda doğruluk için verilen şampiyonluk çelengi beni bekliyor. Adil yargıç olan Rab o gün bunu bana verecektir. Sadece bana değil, aynı zamanda görünüşünü beklemeyle gönül vermiş herkese de veriyor." (4:5-8) Bu biz değil miyiz?

Şimdi Tanrı bir iman Tanrı'sıdır. Çaresizlik içinde pes edersen, vazgeçersen, artık denemezsen ve yenik düşersen bu "inanç" mıdır? Ya da "Yenildim, artık çok geç, her şey bitti." dediğinde? Bedeninden çıkar çıkmaz kimi göreceğini tahmin et. Pes ettiğin ve denemediğin için O senden memnun olacak mı? Hayır. O'nu memnun eden nedir? İman O'nu memnun eder.

Bu, hayatın ortasında kesilip atılmaktan, hayatının geri kalanından kendini mahrum etmekten çok daha iyidir. Önünde 50-75 yıl daha varsa, saatte 160 kilometre giderken yol kenarındaki lamba direkleri gibi hızla geçecektir. Sonra bir bakmışsın, zaten gitme vakti gelmiş. Neden kısa keselim? Bu günler sahip olduğumuz değerli günlerdir. Yeryüzündeki zamanımız çok değerlidir. Acıya, ıstıraba, çaresizliğe ve "Hayır" demenin cazibesine dayanmak çok daha iyi değil mi? Umurumda değil. Tanrı bana daha önce yardım etti. Bu sefer bana yardım edecek. Beni asla terk etmeyecek ve beni asla terk etmeyecek. Kendi canımı almayacağım. İstifa etmeyeceğim. Pes etmeyeceğim. Bana yardım etmesi ve bana göstermesi için O'na zaman vereceğim."

Ve sonra başarılı olursunuz ve daha iyi ve daha iyi hale gelir. Özgürleşirsin ve sonra iyi bir şey olur. O zaman bundan daha iyi bir şey olur. Zorluklar var, ama onların da üstesinden geliyorsunuz. Zorluklar var, canın yanıyor ama pes etmiyorsun. Sonra iyi bir şey daha olur ve bir de bakarsın ki bir sabah kalkmışsın ve "Tanrı'ya şükürler olsun. İşim bitti. Ayrılma zamanım yaklaşıyor ve dürüstçe söyleyebilirim ki, 'İşim bitti. Yapmam gereken daha fazla şey olduğunu hissetmiyorum. İyi bir mücadele verdim. İyi bir yarış çıkardım. Bitirdim. Uzanıp kurdeleyi vurmaya hazırım. Yarışımı bitiriyorum.'"

Bir de bakmışsın ki bedeninden çıkmışsın ve O'nunla karşılaştığında sana şöyle diyecek: "Aferin, iyi iş çıkardın. Birkaç şeyde sadıktın. Seni daha fazla yöneteceğim. İstifa etmedin; Benimle kaldın." (Matta 25:21) Dünyanın tüm acısı ve ıstırabı üç saniye içinde olan bir şey gibi olacak ve

artık bunun hakkında asla düşünmeyeceksin. Ödülün meyvelerinin tadını çıkarmak için sonsuzluğa sahip olacaksın.

Nasıl hissettirdiğini görmek için şunu söylemeni istiyorum:

İyi bir mücadele verdim.

Rotamı bitirdim.

İnancımı korudum ve gitmeye hazırım.

Her şeyi gördükten ve hepsini yaptıktan sonra ve yaşlandıktan sonra bunu yapmanın yolu bu değil midir? O kadar yaşlısın ki, yaşlı insanlar sana "yaşlı" diyor. O zaman buradan çıktın.

Neden sadece bitirmeyesin? Neden sadece kendi hayatını almamalısın? Bunun birçok nedeni var, değil mi? Şeytan bir yalancıdır. Tanrı'ya sadece zaman verirseniz, asla görüldüğü kadar umutsuz değildir. Bitirmen gereken bir rotadasın. Bunu yapman gerekiyor. Sonuna kadar gitmelisin.

Son olarak, neden intihar *etmemelisin*? Neden *kendi canına* kıymamalısın?

NEDEN 3

Sen kendine ait değilsin.

1 Korintliler 6:19-20'de Okunması Kolay Versiyon'da şöyle der: "Bedeninizin, Tanrı'dan aldığın ve içinizdeki Kutsal Ruh'un tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz? Kendinize ait değilsiniz. Bir bedel karşılığı satın alındın; onun için Tanrı'yı bedeninizde yüceltin."

Onu boğacak mısın? Av tüfeğiyle kafasında bir delik açacak mısın? Bir sürü hap mı alacaksın? Bileklerini mi keseceksin? Kimin bedenini yok ediyor olabilirsin? Bu kim? "Şey, bu benim bedenim" diyebilirsin. Öyle mi? Aslında, çok yüksek bir bedelle satın alınmış ve ödenmiştir ve ona herhangi bir şey yapmadan önce, O'na gitmen ve O'na bunu O'nun bedenine yapmayı düşündüğünü söylemen ve O'nun bu konuda ne söylediğini görmen gerekir. O'nun bedeninin başında bir delik açmana izin vereceğini mi sanıyorsun? Ya da bileklerini kesmek ya da böyle bir şey? Hayır. Sana diyecek ki, "Hayır. Bedenime bunu yapmaya cüret etme. Satın aldım. Bunun için para ödedim. Onu iyileştireceğim. Yardım edeceğim. Onu dirilteceğim. Onu dönüştüreceğim." Ama hayır, aklından geçen herhangi bir şeyi ona yapmaya hakkın yok; o senin değil. Bu onun.

O'nun "Kendine zarar verme" dediği zamanki ifadesinin, kendini kesmemeyi, kendini tahrif etmemeyi, kendini sakat bırakmamayı veya büyük miktarlarda uyuşturucuyla veya sana zarar verdiğini ve incittiğini bildiğin diğer şeylerle kendine zarar vermemeyi de içereceğini düşünmüyor musun?

Bu sadece senin beden değil, O'nun bedeni. Buna inanıyor musunuz? Öyleyse O'nun bedenine iyi bakalım ve O'nun onunla yapmak için söylediği şeyi yapalım. O'na hizmet için kutsayın. Eğer O'nun hizmeti için kutsanmışsa, O'nun bunu sürdürme yükümlülüğü vardır. Bunu biliyor muydun? Buna bağlıyım. Diyorum ki, "Rabbim, bu beden artık senin hizmetinde. Tüm yarışıma koşup rotamı bitirene kadar devam etmen ve çalışmaya devam etmen için sana güveniyorum."

Kendine zarar verme

Sık sık söylüyorum, "Bu beden ihtiyacım olduğu sürece bana iyi hizmet edecek." Bana iyi hizmet edecek. Tanrı bunu bu şekilde tutacaktır. Sen kendine ait değilsin.

Bu dünyadan ayrılmadan önce, yapman gereken bazı hayati öneme sahip şeyler var. Ölüm son değildir. Bu hayatta yaptıklarımız bir sonraki hayatı etkiler.

Öncelikle, Hristiyan mısın? Lütfen bu yeri kurtarılmadan terk etme, günahlar içinde ölme. Kurtulduğunu ve Tanrı katında doğru olduğunu bilmen gerekir. İkincisi, rotanı bitirdin mi? Yapman gereken her şeyi yaptığını biliyor musun? Ve üçüncüsü, kendine ait olmadığının farkına var.

KURTULUŞ DUASI:

Yüce Tanrım, sana inanıyorum.

Oğlunuz İsa'ya inanıyorum.

O çarmıha gitti

Ve tüm günahlarımın ve başarısızlıklarımın bedelini ödedi.

O'nu ölümden dirilttin.

İsa, Seni ve benim için yaptığın her şeyi kabul ediyorum.

Seni hayatımın Rabbı olarak kabul ediyorum.

Ben kendime ait değilim ama Sana aitim.

Sen bana yardım ederken, ben de seni takip edeceğim ve sana hizmet edeceğim

Ömrüm boyunca.

Eğer intiharı düşündüysen ya da intihara teşebbüs ettiysen ve gerçeği görüyorsan, Rab'bin önünde tövbe et. Başka kimsenin duymasına gerek yok. Gözlerini kapat ve yüreğindeki Rab'be doğru bak. Sadece O'na, "Rab'bim, üzgünüm. Şeytanın yalanlarını dinlediğim için tövbe ediyorum. Umutsuzluğa ve çaresizliğe teslim olduğum için tövbe ediyorum. Sen her şeyden büyüksün. Senin için hiçbir şey çok zor değildir."

Bunu yüksek sesle söyleyin:

Tanrı'nın lütfuyla, pes etmeyeceğim.

O'nun içimdeki gücü sayesinde pes etmeyeceğim.

Gücüm bittiğinde ve yeterli olmadığım zaman, Sen benimlesin.

Senin lütfun bana yeter.

Kendi başıma yapamadığım her şeyi, beni güçlendiren Mesih aracılığıyla yapabilirim.

Sen bana yardım ettikçe, ben de iyi bir mücadele vereceğim.

İnancımı kaybetmeyeceğim.

Rotamı bitireceğim.

Şükürler olsun.

KENDINE ZARAR VERME

Kutsal Kitap'ta çaresiz ve umutsuz hissettiginizde sizin için hiçbir sey yapilamayacagina ve intiharın tek çikis yolu olduguna dair bir söz var mi?

Tanni der ki: "Kendine zarar verme."

Acı dayanılmaz göründüğünde, Tanri'ya size yardım etmesi, sizi disari çikarmasi ve neler yapabilecedini göstermesi için biraz zaman verin.

Isterseniz, mucizeler görebilirsiniz!

Keith Moore, Branson, Missouri ve Sarasota, Florida'daki Moore Life Bakanliklari ve inanç Hayati Kilisesi'nin kurucusu ve baskanidir.

Bu kitap Moore Life Ministries/Faith Life Church'ün ortaklari tarafından ücretsiz olarak size verildi.

Keith Moore'un öğretici mesajlari teknoloji vasitasiyla çevrilmiştir. Personelimiz bu dili konuşmamaktadır ve çevirinin doğruluğunu teyit edememektedir.

Moore Life Ministries
6009 Business Blvd
Sarasota, FL 34240
(941) 702-7390 | moorelife.org
BK805FTR

NO CHARGE - SEED

ISBN: 978-1-940403-47-2